

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 92/2019-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Štefániou Harciníkovou, Saleziánska 4, Žilina, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 82/2006 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 82/2006 porušené boli.

2. Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 82/2006 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDACTED] p r i z n á v a úhradu trov konania v sume 519,39 € (slovom päťstodevätnásť eur a tridsaťdeväť centov), ktorú je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. Štefanie Harciníkovej, Saleziánska 4, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 82/2006 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalobcu sporovou stranou v napadnutom konaní, ktoré začalo podaním určovacej žaloby 16. mája 2006. Predmetom konania je usporiadanie právnych vzťahov medzi žalobcami (vlastníkmi stavby, pozn.) a žalovanými (vlastníkmi pozemku, pozn.) k stavbe zriadenej v roku 1957 na cudzom pozemku právnymi predchodcami žalobcov.

3. Sťažovateľ v sťažnosti rozsiahlo popisuje priebeh napadnutého konania, z ktorého v podstatnom vyplýva, že v priebehu konania dochádzalo k zmenám účastníkov konania (uznesením z 9. decembra 2015), bola vykonaná miestna obhliadka, uskutočnilo sa šesť pojednávaní, ostatné z nich 10. júna 2016, opakovane bola pripustená zmena petitu (uzneseniami z 10. septembra 2008, 8. augusta 2012, 27. septembra 2012 a 9. decembra 2015), bolo nariadené znalecké dokazovanie (uznesením z 3. augusta 2010) a podanie odborného vyjadrenia (uznesením z 28. marca 2017), ako aj ponechaný priestor sporovým stranám na mimosúdne vyriešenie sporu. Okresný súd vydal dva rozsudky vo veci sp. zn. 4 C 82/2006 z 13. júna 2011, ktorým vyhovel žalobe, a zo 17. októbra 2012, ktorým návrh

zamietol. Oba rozsudky boli následne odvolacím súdom zrušené (uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 337/2011 z 12. decembra 2011 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 105/2013 z 29. mája 2013) a vec vrátená na ďalšie konanie okresnému súdu.

4. Sťažovateľ následne takto právne vyhodnotil priebeh konania:

«Z... priebehu namietaného konania vyplýva, že vec sťažovateľa... nie je právoplatne skončená ani po viac ako 12 rokoch (resp. konanie prebieha už takmer 13 rokov) v dôsledku nečinnosti, nesústreďeného a neefektívneho procesného postupu okresného súdu (dokazuje to aj zrušenie dvoch meritórnych rozhodnutí vo veci), a teda v konaní okresného súdu dochádza k zbytočným prietahom a tým aj k porušovaniu jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa sťažovateľa v danom prípade nejde o vec osobitne zložitú, keďže rozhodovanie o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti patrí do bežnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v tomto prípade povaha veci resp. jej skutková a právna stránka bola ustálená Krajským súdom Žilina v odvolacom konaní... Sťažovateľ je presvedčený, že nerešpektovanie záverov odvolacieho súdu v jeho uzneseniach, procesné pochybenia súdu, samotná zdĺhavosť konania zapríčinená nečinnosťou a neefektívnym vedením namietaného konania generovali zvýšenie komplikovanosti sporu (či v podobe zmien petitu... zmeny účastníkov žalovaných strán v dôsledku prevodov pozemkov, úmrtie žalobkyne...), pričom ani tieto „komplikácie“ nemôžu „ospravedlniť“ neúmerne dlhé konanie a najmä dlhodobo trvajúci stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ (aj ďalší žalobcovia) nachádza. Postup súdu v konaní... nielen že znižuje jeho šance na úspešné vymoženie práva (v prípade pozitívneho rozhodnutia), ale naopak vyvoláva u sťažovateľa intenzívny pocit, že úprava pomerov medzi účastníkmi konania k jeho domu... súdnym rozhodnutím zostane len fikciou a základné právo na súdnu ochranu... sa pre neho stáva iluzórnym právom, pretože... sťažovateľovi bolo odmietnuté poskytnutie reálnej súdnej ochrany v rozumnom čase zodpovedajúcom povahe práv a reálnym okolnostiam prerokúvanej veci.»

5. Sťažovateľ na základe svojej sťažnostnej argumentácie žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy... a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/82/2006 porušené boli.

2. Okresnému súdu Žilina sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/82/2006 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 20 000,00 €..., ktorú je Okresný súd Žilina povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 346,26 €...“

6. Požadované finančné zadostučinenie sťažovateľ odôvodňuje svojím pocitom bezprávia a frustrácie z dlhoročnej právnej neistoty takto:

„Sťažovateľ takmer 13 rokov nerozhodnutia v jeho veci je vystavený enormnej psychickej záťaži vyplývajúca z právnej neistoty ohľadom predmetu sporu, ktorá je zvýraznená povahou a významom, ktorý má pre sťažovateľa prerokovávaná vec a meritórne rozhodnutie vytvárajúce právny rámec podmienok, aby sťažovateľ mohol pokojne užívať svoj majetok... Právna neistota, ktorej je sťažovateľ dlhodobo vystavený, výrazne negatívne zasahuje do jeho práva na plnohodnotný a kvalitný rodinný život...“

7. Uznesením sp. zn. II. ÚS 92/2019 z 29. mája 2019 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

8. Na výzvu ústavného súdu podpredsedníčka okresného súdu listom sp. zn. I SprS 180/2019 z 26. júla 2019 ústavnému súdu oznámila, že netrvá na ústnom prerokovaní veci, a priebeh napadnutého konania popísala takto:

„Predmetom konania, ktoré začalo podaním žaloby na Okresnom súde Žilina dňa 16.05.2006, je usporiadanie vlastníckych vzťahov medzi žalobcami a žalovanými k nehnuteľnostiam, a to určením vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Svojou povahou jedná

sa o spor skutkovo a právne zložitý, čo ovplyvnilo rozsah vykonávaného dokazovania v prejednávanej veci, ktoré bolo spojené aj s vykonaním znaleckého dokazovania. Priebeh konania ovplyvnili viaceré zmeny žalobných návrhov. Súd prvej inštancie rozhodol dňa 13.06.2011, avšak na základe podaného odvolania žalobcov a žalovaných rozhodol Krajský súd v Žiline dňa 12.12.2011 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Aj po rozhodnutí odvolacieho súdu opätovne došlo k zmenám žaloby a k opätovnému vyhláseniu rozsudku dňa 17.10.2012. Na základe opätovného odvolania žalobcov proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol odvolací súd dňa 29.05.2013 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec opätovne vrátil súdu na ďalšie konanie. Po druhom rozhodnutí odvolacieho súdu na nariadenom pojednávaní opätovne došlo k šiestej zmene žaloby a následnému návrhu procesných strán na odročenie pojednávania za účelom mimosúdneho rokovania sporových strán. Nakoľko strany k dohode nedospeli, súd nariadil pojednávanie a pokračoval vo vykonávaní dôkazov. Po opätovnom návrhu na pripustenie zmeny žaloby a rozhodnutí súdu o navrhovanej zmene súd pokračoval vo vykonávaní dôkazov v zmysle procesných návrhov strán sporu.

Aktuálne je vo veci nariadený termín pojednávania na deň 20.09.2019...

S prihliadnutím na okamih začatia konania v predmetnej právnej veci a skutočnosť, že ku dňu vyjadrenia k ústavnej sťažnosti sťažovateľa nebolo v predmetnej veci právoplatne rozhodnuté, je možné konštatovať pri znalosti judikatúry Ústavného súdu SR, že ani skutková a právna zložitosť veci neodôvodňuje primeranosť konania trvajúceho viac ako 13 rokov...“

9. Ústavný súd spracovaný prehľad procesných úkonov overil jeho porovnaním s obsahom spisového materiálu okresného súdu, a keďže mu zodpovedal, pre potreby ďalšieho konania z neho vychádzal.

10. Sťažovateľ podaním z 27. júla 2019 na výzvu ústavného súdu oznámil, že netrvá na ústnom pojednaní sťažnosti, obranu okresného súdu vyhodnotil ako nedôvodnú, naďalej zotrval na sťažnosti v celom rozsahu, vyjadril presvedčenie, že prieskumy v konaní spôsobil okresný súd, a požiadal o priznanie náhrady trov aj za podanie vyjadrenia z 27. júla 2019.

11. Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a podpredsedníčky okresného súdu, že netrujú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

12. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde.

14. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

16. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 2 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ako aj z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

18. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a zriadenie vecného bremena patrí k bežnej rozhodovacej činnosti súdov, avšak pripúšťa istú mieru skutkovej náročnosti z dôvodu potreby odborného posudzovania skutkových otázok znalcom.

19. Správanie sťažovateľa ako strany sporu je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd na základe zapožičaného súdneho spisu konštatuje, že sťažovateľ k predĺženiu konania čiastočne prispel opakovanými zmenami predmetu konania. Jeho príspevok nemožno hodnotiť ako rozhodujúci faktor pri predĺžení konania, avšak ústavný súd ho zohľadnil pri určovaní výšky finančného zadostučinenia.

20. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

21. Z judikatúry ESĽP vyplýva, že zatiaľ, čo rôzne prietahy nemusia samostatne viesť ku konštatovaniu porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak sa na ne prihliada spoločne a dohromady, môže dôjsť k porušeniu označeného práva sťažovateľa (Deumeland proti Nemecku, rozsudok z 29. 5. 1986).

22. Celková dĺžka konania predstavuje ku dňu rozhodovania ústavného súdu viac ako 13 rokov. Rozsudky okresného súdu boli v odvolacom konaní opakovane zrušené z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu. Ústavný súd identifikoval aj obdobia opakovanej nečinnosti okresného súdu od 2. januára 2007 do 5. decembra 2007, od 10. septembra 2008 do 3. apríla 2009, od 3. apríla 2009 do 3. mája 2010, od 15. februára 2012 do 17. augusta 2012, od 27. februára 2015 do 5. augusta 2015 a od 9. decembra 2015 do 10. júna 2016, spolu v trvaní približne 48 mesiacov. Ústavný súd nepovažuje za efektívny postup ani takmer dva roky trvajúce obstarávanie odborného vyjadrenia vo veci. Uvedený postup v konaní nemožno považovať za sústredený a efektívny pre účely odstránenia právnej neistoty sťažovateľa, a preto nie je zlučiteľný s jeho základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Obranu okresného súdu spočívajúcu v poukaze na neprimeranú zaťaženosť a nedostatočné personálne obsadenie súdu nie je možné akceptovať, vzhľadom na konštantnú judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

24. Ústavný súd preto s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania a na zistenú neefektívnu činnosť okresného súdu dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

25. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie s'ťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

26. Keďže napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o tejto s'ťažnosti ešte právoplatne skončené, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 druhou vetou ústavy prikázal okresnému súdu konať v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 82/2006 bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

28. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, v ústavnej s'ťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné právo alebo slobodu s'ťažovateľa, je povinný s'ťažovateľovi priznané finančné zadost'účinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

29. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

30. Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 20 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

31. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

32. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä neprimeranú dĺžku konania vo veci, ktorá má vplyv na bežné užívanie nehnuteľnosti určenej na bývanie, ale aj príspevok sťažovateľa k predĺženiu konania početnými zmenami návrhu, dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

V.

33. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

34. Sťažovateľ si sťažnosťou uplatnil nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom v rozsahu troch úkonov právnej služby vykonaných v roku 2019.

35. Ústavný súd v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním. Náhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenia) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky

č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

36. Tarifná odmena za každý úkon [§ 11 ods. 2 a § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky] vykonaný v roku 2019 predstavuje sumu 163,33 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) k úkonu po 9,80 €, čo spolu predstavuje sumu 519,39 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

37. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

38. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2019